

abc-ul creștinului

A face voia lui Dumnezeu

Vom vorbi acum despre ceva foarte important „din prima zi“ pentru viața de creștin: *viața creștină este o umblare conform voii lui Dumnezeu.*

Poate spui: acest lucru îl știe fiecare! - Dar binișor, drag prieten! Am înțeles acest adevăr în mod practic numai într-atât cât îl aplicăm în viață. Te-ai străduit de exemplu ieri „să trăiești voia lui Dumnezeu“ de dimineață până seara? - Nu? - Ei, vezi, nu este deci de prisos să ne preocupăm îndeaproape cu această problemă.

Eram „fiii neascultării“

Mai întâi vrem să cugetăm la viața pe care am dus-o înainte de întoarcerea noastră la Dumnezeu.

În Efeseni 2.1-3 avem o descriere foarte clară a acestei vieți: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți“. Acest titlu, „fiii neascultării“, îi include pe toți oamenii care nu sunt născuți din nou, care nu sunt „în Hristos“ și ca atare nu sunt „o creație nouă“ (2 Corinteni 5.17).

„Fiii neascultării“ nu sunt numai ucigașii, hoții și spărgătorii care încalcă legile omenești, ci toți aceia, a căror viață nu este condusă de voia lui Dumnezeu. Mulți dintre ei trec în fața oamenilor drept oameni cumsecade, ba chiar cinstiți, care condamnă răul moral ce se răspândește tot mai mult în lume; ei își îndeplinesc în familie și la serviciu datoriile; sunt săritori, politicoși și amabili; de asemenea nu vor să se facă vinovați de vreo nedreptate.

Dar să-i privim pe „fiii neascultării“ pe baza citatului biblic în lumina lui Dumnezeu!

1. Umblă „potrivit veacului lumii acesteia“. Acesta este codul de comportament, îndreptarul moral după care trăiesc ei. „Lumea“ este o împărăție care îl are pe satan ca domn (Ioan 14.30 etc.). Cât de rele și nelegiuite trebuie să fie atunci principiile ei!

2. Umblă „după căpetenia autorității văzduhului“ care conduce lumea. Satan este numit aici așa, pentru că el este autorul principiilor lumești, iar cu aceste influențe fatale și stricate îi înfășoară pe oameni din toate părțile, la fel ca aerul pe care îl respiră. El este un duh care lucrează cu putere în cei care sunt neascultători de Dumnezeu. Deci, între această ființă rea și ei se află un fel de părtășie.

3. Trăiesc „în poftele cărnii“. Carnea, natura stricată, pe care o posedă omul de la naștere, este „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu“. Carnea este motivul pentru care omul este „un fiu al neascultării“, iar prin carne diavolul lucrează în el: din natura stricată vin plăcerile, dorințele rele. Dacă aceste dorințe sunt hrănite în suflet în loc să fie condamnate, rezultă voia firii, a plăcerilor și a simțurilor sau voia gândurilor, partea intelectuală a naturii stricate. Ambele proclamări ale voii sunt contrare lui Dumnezeu.

Aceasta a fost prima istorie a vieții noastre! Ne-am născut în poziția de „fii ai neascultării“ și am trăit ca atare. Cu cât a fost mai lungă perioada până când viața noastră a devenit nouă, cu atât mai pregnantă a fost voia noastră proprie, care este o urâciune pentru Dumnezeu (1 Samuel 15.23). Era de la sine înțeles că făceam ceea ce voiam noi!

Acum am devenit „copii ai ascultării“ (1 Petru 1.14)

S-a petrecut aceasta pe calea educării? O, nu! Știm că pentru aceasta a fost nevoie de o lucrare măreață, de o lucrare a lui Dumnezeu. Tocmai ne-am amintit că firea, natura stricată a

omului, este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, ea nu se supune legii lui Dumnezeu (Romani 8.7).

Din această stare groaznică am putut fi eliberați numai prin Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. El a trebuit să vină pentru a lua locul nostru pe cruce, în judecata lui Dumnezeu, în moarte, în mormânt, iar apoi în înviere. Carnea (fîrea), sursa neascultării, nu era capabilă de nici o îmbunătățire, trebuia să fie îndepărtată; acest lucru s-a făcut pentru noi prin Isus, Salvatorul nostru. Cel mântuit știe: am fost făcut una cu Domnul meu în moartea Sa. Omul meu vechi a fost răstignit, pentru ca trupul păcatului să fie desființat, ca să nu mai fiu rob al păcatului (Romani 6.5, 6). De aceea cei mântuiți pot să rețină în credință din prima zi: „Cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftele ei“ (Galateni 5.24).

Aceasta este însă numai o latură a lucrării minunate care s-a făcut pentru noi și în noi. Ce a apărut în locul vechii stări?

Credinciosul este „născut din nou“; el este o „creație nouă“ (posedă o natură nouă); prin credința în Domnul Isus are „viață veșnică“, o viață caracterizată de ascultare; fiind înviat cu Hristos, umblă „în înnoirea vieții“ și „s-a îmbrăcat în omul cel nou“, creat după Dumnezeu în dreptate și în sfințenia adevărului; puterea acestei vieți este Duhul Sfânt care locuiește în el și sub influența căruia se află acum (Ioan 3.3, 7; 2 Corinteni 5.17; Ioan 3.36; Romani 6.4; Efeseni 4.24; Romani 8.9).

Cuvântul mărturisește în unele locuri că starea normală a credinciosului este o umblare în continuă ascultare de Dumnezeu. Cităm aici numai câteva texte:

Petru spune despre credincioși: voi sunteți „aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos“. El îi numește „copii ai ascultării“ și presupune că viața lor nu mai este caracterizată de poftele de dinainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Suntem aici ca să trăim timpul care a mai rămas nu pentru poftele oamenilor, ci pentru voia lui Dumnezeu (1 Petru 1.2; 1.14; 4.2).

În încheierea primelor capitole ale epistolei către Romani, în care Pavel descrie mântuirea minunată în Hristos, și anume în capitolul 12, versetele 1-2, scrie: „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă. Și nu vă conformați veacului acestuia, ci fiți transformați, prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, cea bună și plăcută și desăvârșită“. Și în alte epistole ale apostolului, credincioșilor li se arată mereu că ei corespund noii lor poziții, dacă recunosc și fac în totul voia lui Dumnezeu.

Piedica pentru ascultare

Noi, odinioară „fiii neascultării“, am devenit prin jertfa lui Hristos și prin credință „copii ai ascultării“, care nu trebuie să dorească altceva decât să trăiască din inimă pentru Domnul și voia Sa. Dar oare nu ne mișcă deseori inima cu totul altceva decât dorința de a face ceea ce vrea Dumnezeu?

Desigur, este „fîrea“ (carnea) cu plăcerile și aroganța ei. Ea este încă în mine și încearcă să mă domine. Dar nu are nici un drept. Nu mai am de-a face cu ea. O privesc ca pe un intrus, pe care trebuie să fiu mereu cu ochii în patru. Indiferent de ceea ce mi-ar șopti, îi indic imediat locul: ești răstignită (Galateni 5.24). Astfel o pot aduce la tăcere.

Când mă voi comporta astfel? Când umblu în Duhul (Galateni 5.16). Duhul Sfânt care locuiește în mine este, dacă pot să mă exprim așa, „proprietarul“ legal. Dacă Îi deschid Lui toate încăperile casei, atunci El le va umple. Atunci, Domnul va fi foarte aproape de mine cu dragostea Sa și nu va mai fi o constrângere, ci o dorință de a asculta de El. Atunci voi vrea ceea ce vrea Isus, Domnul meu.

Pentru omul necredincios, ascultarea față de Dumnezeu este o groază; el nu i se poate supune. Dar credinciosul nu se simte niciodată mai fericit ca atunci când, având inima

umplută de Domnul, Îi slujește și trăiește voia Sa. Atunci poate savura bucuria părtășiei cu El, o bucurie ce nu poate fi întrecută de nimic din această lume.

Una din primele întrebări ale lui Saul după întoarcerea sa la Dumnezeu a fost: „Ce să fac, Doamne?“ (Faptele Apostolilor 22.10). Această întrebare l-a însoțit toată viața. În ziua Domnului va primi o răsplată bogată. Să dea Domnul ca ea să ne fie și nouă dăruită!

Walter Gschwind